

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 К 138775 19 КвЛз
БањаЛука, 29.11.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића, Горане Микеш и Мерсиде Бјелобрк као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног М.Б., због кривичног дјела тешка тјелесна повреда из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката М.Ц. из Б. изјављеном против правоснажне пресуде Окружног суда у Бањалуци 71 0 К 138775 19 Кж 2 од 05.09.2019. године, у сједници вијећа одржаној дана 29.11.2019. године, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се захтјев за заштиту законитости браниоца осуђеног М.Б. поднијет против правоснажне пресуде Окружног суда у Бањалуци број 71 0 К 138775 19 Кж 2 од 05.09.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Бањалуци број 71 0 К 138775 17 К 2 од 21.01.2019. оглашен је кривим оптужени М.Б. да је починио кривично дјело тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, 108/04, 37/06, 73/10, 1/12 и 67/13, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) мјесеци. Оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 150,00 КМ и на име паушала износ од 150,00 КМ, а оштећени је са имовинско-правним захтјевом упућен на парницу.

У поступку по жалби Окружни суд у Бањалуци је пресудом број 71 0 К 138775 19 Кж 2 од 05.09.2019. године одбио као неосноване жалбе оптуженог М.Б. и његовог браниоца изјављене против цитиране пресуде Основног суда у Бањалуци број 71 0 К 138775 17 К 2 од 21.01.2019. године, док се уважавањем жалбе Тужилаштва та пресуда преиначава у одлуци о кривичној санкцији, тако што је оптужени за кривично дјело тешка тјелесна повреда из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике Српске, за које је том пресудом оглашен кривим, на основу истог законског прописа и на основу члана 39. КЗ РС осуђен на казну затвора у трајању од 8 (осам) мјесеци. У преосталом дијелу побијана првостепена пресуда је остала неизмијењена.

Против те пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) је благовремено поднијела бранилац осуђеног, адвокат М.Ц. из Б. на основу члана 350. став

1. тачка а) у вези са ставом 2. тачка б) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС), с приједлогом да Врховни суд Републике Српске прихвати Захтјев као основан и одлучи у границама својих овлаштења из члана 356. став 1. ЗКП РС (омашком је у Захтјеву наведен КЗ РС).

У одговору на Захтјев републички јавни тужилац Бранко Митровић је оспорио основаност Захтјева и предложио да се исти у смислу одредби члана 355. ЗКП РС, као неоснован одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, примјеном одредби члана 354. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, као редовни правни лијек, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Осим тога искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Дакле, законски основи за подношење овог ванредног правног лијека су врло рестриктивно одређени и своде се на повреде Кривичног закона (прописане у одредбама члана 312. ЗКП РС) и искључиво на једну од битних повреда одредаба кривичног поступка прописаних у члану 311. ЗКП РС и то повреду права на одбрану из тачке г) став 1. цитиране законске одредбе.

У конкретном случају, позивајући се на одредбе члана 350. став 1. тачка а) у вези са ставом 2. тачка б) ЗКП РС, као основ побијања правоснажне другостепене пресуде Захтјев означава повреду Кривичног закона почињену у жалбеном поступку, али без прецизирања законских облика повреде Кривичног закона из члана 312. ЗКП РС.

Према разлозима у обраложењу, повреду Кривичног закона Захтјев заснива на тврдњи да је побијаном пресудом другостепени суд повриједио одредбу члана 37. КЗ РС која регулише општа правила о одмјеравању казне и одредбу члана 39. истог закона којом су прописане границе ублажавања казне. Конкретизујући наведену тврдњу Захтјев образлаже да другостепени суд није цијенио све релевантне околности (допринос оштећеног, протек времена од извршења кривичног дјела, личност оптуженог посматрано кроз његов ранији живот), нити је у довољној мјери цијенио ранију неосуђиваност оптуженог, као ни чињеницу да последице извршења предметног кривичног дјела оптужени никада није долазио у сукоб са законом. При томе се апострофира да се другостепени суд позвао на одредбе члана 39. КЗ РС о ублажавању казне, а изречена казна том пресудом од осам мјесеци затвора је у распону између посебног минимума и посебног максимума казне прописане за предметно кривично дјело, те строжија од казне изречене првостепеном пресудом (пет мјесеци затвора).

На наведеним аргументима Захтјева не може се заснивати тврдња да је побијаном пресудом другостепени суд одлуком о казни осуђеном за предметно кривично дјело, за које је оглашен кривим, на штету осуђеног повријеђен Кривични закон.

Наиме, када је у питању одлука о кривичним санкцијама, повреда Кривичног закона према одредбама члана 312. тачка д) ЗКП РС постоји ако је у изрицању санкције прекорачено овлаштење које суд има по закону. Осуђеном је у конкретном случају побијаном пресудом изречена казна затвора у трајању од 8 (осам) мјесеци која казна је у оквиру граница прописане казне за кривично дјело тешка тјелесна повреда из члана 156. став 1. КЗ РС (прописана казна је затвор од шест мјесеци до пет година). С обзиром на то, приговори подносиоца Захтјева о престојности изречене казне затвора побијаном пресудом уз тврдњу да је неадекватна утврђеним олакшавајућим околностима на страни осуђеног и уз сугестију да је казну требало ублажити испод прописаног посебног законског минимума, не могу се подвести под повреду Кривичног закона у смислу цитираног законског прописа, која би се манифестовала у прекорачењу законских овлаштења суда при доношењу одлуке о казни.

Истина у изреци побијане пресуде другостепени суд наводи да је изречену казну одмјерио и у складу са одредбама члана 39. КЗ РС, међутим с обзиром да у разлозима преседе у погледу одлуке о казни (страна 3. пасус 2.) сасвим недвосмислено изражава став да није оправдано изрицање казне испод минимума казне прописане за то дјело, сасвим је очигледно да је омашком у писању назначена одредба члана 39. умјесто 37. КЗ РС која се односи на општа правила о одмјеравању казне. Овај несклад у погледу примјењене одредбе КЗ РС на коју се суд позвао у изреци пресуде и разлога у образложењу те пресуде за одлуку о казни манифестује битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, међутим ова битна повреда не представља законски основ за подношење овог ванредног правног лијека, нити је Захтјев указао на постојање ове повреде поступка. Ради тога су ирелевантне учињене противрјечности у побијаној пресуди у контексту овог правног лијека и истакнутог приговора Захтјева да је одлуком о казни другостепени суд побијаном пресудом повриједио Кривични закон на штету осуђеног.

Из наведених разлога, овај суд налази да поднесени Захтјев браниоца осуђеног није основан, јер повреде Кривичног закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, на што се и у одговору републичког јавног тужиоца на тај Захтјев правилно указује, ради чега је овај суд у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучио као у изреци, тако што је Захтјев, као неоснован, одбијен.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић